Obre el nostre cor a la confiança

Per GloriaA el dl., 30/03/2020 - 00:00

El cos és el medi a través del qual ens relacionem, amb Déu també. No preguem només amb el cap o amb el "cor", preguem amb el que tenim per relacionar-nos, amb el nostre cos i és per això que és tan important preparar el context per a la pregària.

Feu uns moments de silenci abans de començar potser posant una música que us ajudi, llegiu aquesta pregària o un text de l'evangeli i deixeu ressonar el text en el nostre interior acompanyats per la música o sense ella. Després de l'estona de silenci, podeu compartir en forma de petició el que arriba de l'Esperit, i, passada una estona, pregar junts un Pare Nostre.

Aquests espais de silenci ens re-situen, ens reposen... són espais plens, espais de comunió, aliment en la nostra confinada vida.

Obre el nostre cor a la confiança

Senyor, fa dies que vivim confinades, que vivim confinats,
treballem com podem o no podem treballar
ens toca renunciar a moltes coses,
és inevitable,
però com ho fem?
Mirem-nos, observem el nostre interior:
Renunciem per voluntat pròpia o perquè no hi ha més remei?
Renunciem pel bé de tothom o perquè ens ho imposen?

Senyor, et preguem amb tot el nostre ésser:
Que els nostres peus ens recordin que hem de "tocar de peus a terra",
que la vida s'ha d'afrontar de cara.
Que les nostres cames, que ens sostenen,
siguin columnes fortes per mantenir-nos dempeus davant la dificultat.
Que el nostre tronc sovint vinclat pel cansament o l'avorriment
es dreci com un bandera mirant el sol, ferm sobre les seves cames.
Que els nostres braços que ara reposen en aquest moment de pregària
siguin eines d'acció positiva envers els altres.
Que el nostre cap, Senyor, que tantes voltes dona,
prengui ara un moment de repòs, de no pensar,
de deixar-nos envair pel teu amor i abandonar-nos,
sense por,
les teves ales ens recolliran i ens alçaran.

En els moments d'angoixa fes que percebem la teva proximitat,
la proximitat dels altres, coneguts o no.
Som molts el qui et cerquem de mil maneres,
a través de mil camins,
obre el nostre cor a la confiança.

Glòria Andrés